

— Прибрахъ ты, мамо.

— Прибрахъ ли ты? а? Прибра ли ты? Слѣдуваше като прѣкъсваше, тъй да вѣжемъ, всякъ речъ съ ироническо усмихване. Ама зерь какво чудно въ това? Белкы санкымъ не смы и ный толкозь богаты, што да не знаемъ кѣтъ да дѣвимъ богатството си? Белкымъ ивманы толкозь много хлѣбъ за да ядемъ, дѣрва много да горимъ, и масло за да ни свѣти? И послѣ, зерь не е богоугодно да отварямы портытъ си на всякого шо мине, за да му дадемъ всички тѣзи добрини и да го приберемъ въ къщятъ си, казувашъ ты. Ей, да то приберемъ въ къщятъ си. Ехъ!... Ехъ!... Боже мой! Ще каже че къщата ми была богатна а? Тако ми честь-тъ ми азъ това го незнаемъ, а туй ми ся вѣди много чудно.

— Това като издума болната, падна зѣнкъ задавена отъ гыбелното подѣйствованіе на ироническото си усмихнуваніе.

Дъщеря й постѣгна и ся спыта да ѣкъ хване за рѣкытъ.

Но тѣ ѣкъ отбѣснѣ круто.

— Но какво трѣбаше да сторимъ, Боже мой! рече най-послѣ Янка, съ гласъ сламытъ и болалитъ.

— И пыташь еще? извика болната.

— Пытамъ, майко.

Трѣбаше да не отваряшь на тѣзи палмници.

— Да оставимъ ли да умре на пѣтьтъ горкыйтъ този дженглиментъ?

— Да умре!... да умре!... И кой ти каза тебе че е шѣлъ да умре или не? Или има нѣкой да му е тлумчло за насъ ако смы живи или смы умрѣли? А кога те тъй не трѣба и ный да ся беспокоимъ за другытъ. Да въздадемъ другому онова шо ни е сторилъ, и това е Евангелско, както го казваше ты по-напрѣмъ! и даже Евангелско, и богоугодно.

И болната спомѣнена отъ новъ кризъ на спазмодическото

Миб. № 72/84
07